

Ми!

Добра школа та,
яка більш нагадує
сім'ю, ніж школу.

К. Ушинський

ВИДАННЯ ДРОГОВИЦЬКОЇ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ШКОЛИ І-ІІІ СТУПЕНІВ № 2

Виходить з 24 травня 1997 року

№ 33 – квітень 2010 р.

НАШІ ВІТАННЯ

Початок цього року в педагогічному колективі другої школи дуже багатий на ювілейні і, скажемо так, навіть ювілейні дні народження. До всіх святкових привітань, які вже пролунали і ще будуть лунати на адресу іменинників приєднується й газета «Ми!». Оскільки більшість цьогогорічних ювілярів жінки, не будемо вказувати конкретних дат, а лише з величезною приємністю назвемо тих, кому адресується наше «Многая літа!».

Пильо Наталія Орестівна (день народження – 23 лютого)

Живчин Дарія Осипівна (день народження – 28 лютого)

Панькевич Лариса Іванівна (день народження – 11 березня)

Михайлишин Юлія Степанівна (день народження – 12 березня)

Тезбір Світлана Орестівна (день народження – 2 квітня)

Страп Оксана Олексіївна (день народження – 4 квітня)

Не забудьте привітати й тих, у кого ювілейні дні народження припадають на кінець весни і на чудовий період літньої відпустки. Це:

Буга Наталія Любомирівна (день народження – 2 травня)

Процикевич Галина Львівна (день народження – 15 червня)

Гаврилук Ірина Іванівна (день народження – 24 червня)

Черхавська Людмила Вікторівна (день народження – 25 червня)

Федак Оксана Романівна (день народження – 15 липня)

Бурий Андрій Романович (день народження – 12 серпня.)

P.S. Декого із ювілярів нам пощастило вмовити на невеличке інтерв'ю, де попросили розповісти про найцікавіші миті свого життя. Відверта розмова із ювілярами на сторінках 1 - 7 нашої газети.

ЛАРИСА ПАНЬКЕВИЧ: "Хай школа залишається промінчиком добра"

- Лариса Іванівно, сьогодні Ви успішний керівник школи, визнаної у нашому місті, в Україні, і навіть за кордоном. А як розпочалася Ваша кар'єра вчителя, що до цього підштовхнуло? Знаємо, що Ви могли залишитися працювати у Львівському університеті і стати серйозним науковцем.

- Після закінчення біологічного факультету Львівського національного університету я залишилася працювати на кафедрі генетики і вступила до аспірантури у Санкт-Петербурзі. Проте через рік вийшла заміж, народився син, стало важко щоденно доїжджати до Львова. Батько просив повернутися до Дрогобича. Саме у цей час мені запропонували роботу в нашій школі. Я завжди любила педагогічну працю. У двадцять шість років повернулася до рідної школи заступником директора і ніколи про це не пошкодувала. У той час працювало ще багато моїх учителів, яких я дуже поважала і завжди відчувала їх підтримку.

- Про Вашу маму, вчительку початкових класів Паушу Павлівну Васюту, всі її учні заздують із щирою теплотою. Надзвичайно порядною людиною був і Ваш батько, який усе своє життя віддав роботі в органах міліції. Розкажіть більш детально про своїх батьків, дитинство, шкільні роки.

- Моя мама 27 років пропрацювала у другій школі. Тому з самого народження я добре знала стежку до школи. Часто з указкою ходила по

порожньому класі, уявно навчала дітей. У мами було хворе серце, я завжди боялася її втратити. Змалечку вміла варити, пекти, прати, щоб їй допомогти. Дуже хотіла, щоб батькам за мене не було соромно. У школі була лідером, вчилася на відмінно. Скільки себе пам'ятаю, була на сцені.

Часто говорять, що вчительським дітям «дарують» оцінки, тому дуже хотіла й університет закінчити з відзнакою. У 18 років я залишилася без мами. Мій батько все робив для того, щоб я легше пережила біль втрати. Він мені дуже довіряв і у всьому підтримував. Мої батьки сумлінно ставилися до роботи, поважали людей. Усі свої кроки я й сьогодні звіряю з ними.

- Не можемо сьогодні не згадати про Вашого брата – Героя Росії Олега Васюту, який працював командиром підводного човна...

- Мій брат старший від мене на десять років. Зі шкільної лави мріяв про море, хоч ніколи його не бачив. У шістнадцять років він вступив у Калінінградське вище військове училище і з того часу приїжджав додому лише два рази в рік.

(продовження на 2-3 стор.)

5.01.1969

З братом, мамою і татом

(початок на 1 стор.)

Я брата обожаю, чекала зустрічі. Він мене дуже «балував». Завжди вчив, що в житті треба мати мету і необхідно досягати найвищої майстерності в обраній справі. Він довго не міг змиритися, що я повернулася у Дрогобич. Проте, коли зрозумів, що я люблю свою роботу, заспокоївся. Це дуже освічена і, водночас, надзвичайно скромна людина. Він був наймолодшим командиром підводного атомного човна і вписав своє ім'я в історію розвитку підрихавтики. Має багато урядових нагород.

- У кожній жінки є своя історія кохання. Яка вона у Вас з Петром Івановичем?

- З майбутнім чоловіком ми познайомилися в студентські роки. Якось нам довелося разом платити гроші за гуртожиток, а потім виявилось, що ми сусіди. Він серйозно займався спортом. Через стінку було чути його гру на гітарі і спів. Це було моє перше справжнє почуття.

- Як у Вашій сім'ї розподілені обов'язки? Приготування їжі – це суто Ваша справа?

- Мене завжди оточували чоловіки, які люблять смачно поїсти, але чіткого розподілу праці у нашій сім'ї нема. Дуже допомагав тато, який із задоволенням кухарив, пік булочки і всіх пригощав. Мої сини практично не знали, що таке гріти обід.

- Чи любите запрошувати гостей?
- Мої батьки були дуже гостинними людьми. Оскільки ми живемо в самому центрі, до нас часто приходили гості. І сьогодні можна завітати без запрошення.

- Що, окрім роботи, захоплює Вас у житті?
- У вільний час намагаюся почитати.

Розумію також, що роки негмамовно летять, тому прагну підтримувати добру фізичну форму. До цього спонукає і те, що дуже спортивні чоловік і сини. Відвідую басейн, люблю танцювати. Була б можливість – більше б подорожувала.

- Які квіти Ви любите?

- У мене нема улюблених квітів. Я всі квіти просто обожаю. Часто сама собі їх купую, і зразу настрої покращується.

- Робота керівника є такою, що не завжди, як кажуть, вдається догодити всім. Як ставитесь до критики на свою адресу?

- Був час, коли я намагалася всім догодити. З часом зрозуміла, що це неможливо. Керівник повинен бачити сильні та слабкі ланки школи, прислухатися до думки вчителів, батьків, учнів. Я дуже самокритична людина. Мені зовсім не є байдужим, що про мене думають та говорять люди. Помірковано сприймаю критику. Дуже шаную тих, хто мені відкрито говорить про прорахунки,

Із чоловіком і синами

недоліки. Сама дуже відкрита, не вмію тримати зла та пам'ятати образи. Усім намагаюся сказати в очі про те, що мене як керівника турбує.

- Як керівник Ви повинні бути не тільки добрим педагогом, психологом, а ще й уміти вести шкільне господарство, розпоряджатися грошима, знатися й на будівельній справі. Як Вам це вдається поєднати?

- Без підтримки наших батьків я би нічого не могла зробити. Я дякую їм за довіру і готовність завжди прийти на допомогу, бо без матеріальної підтримки і докладання фізичних зусиль не може змінюватися обличчя школи. Добре, що більшість це розуміє.

- Якою бачите нашу школу років так через десять?

- Думаю, що через десять років кардинальних змін не станеться. Хочеться сподіватися, що сповняться мрії батьків, учнів і учителів: заміниться паркет, двері, меблі, з'являться кілька сучасних комп'ютерних класів, суттєво оновиться навчальна база кабінетів, почне працювати тренажерний зал. Мрію за своє життя побачити осучаснене шкільне подвір'я, обладнаний стадіон, діючий тир. А найголовніше, що й далі шкільними коридорами бігатимуть школярі і скрізь лунатиме дитячий сміх.

Дорогі школярі! Хай школа залишається промінчиком любові та добра, який вказує, як іти, щоб не схибити. Пам'ятайте, що так, як опікуються вами у школі, так, як вас люблять, ніде не буде. Шануйте все, що вас оточує, і примножуйте славу та традиції другої школи.

- Чи почуваетесь Ви щасливою жінкою?

- У різні періоди життя людина відчуває себе по-різному. Коли все спокійно в родині, школі - я відчуваю себе щасливою. Коли ж бачиш побиті вікна, обмальовані стіни, знищені саджанці - болить душа. Я часто повторюю рядки Ліни Костенко:

*Я вибрала Долю собі сама.
І що зі мною не станеться -
у мене жодних претензій нема
до Долі - моєї обраниці.*

У мерії польського міста-побратима Хожува

ДАРІЯ ЖИВЧИН: життя у творчому неспокої

- Даріє Осипівно, як правило, у дні ювілеїв людина оглядається на прожиті роки, аналізує зроблене, щось планує на майбутнє. Сьогодні Ви, мабуть, не уявляєте свого життя без школи, учнів, постійного творчого неспокою, без якого неможлива робота заступника директора з виховної роботи. А як розпочалася Ваша кар'єра вчителя? Чи пригадуєте свій перший урок?

- Свою кар'єру вчителя я розпочала з посади старшої піонервожатої у с. Піски Пустомитівського району, а мій перший урок - це був урок математики в 3-А класі Самбірської СШ №2, коли я проходила педагогічну практику, навчаючись у Самбірському педучилищі. Урок був дуже вдалим, я за нього отримала найвищу тоді оцінку - «5».

- Як у Вас спогади про дитинство? Чи хотіли б зараз туди повернутися? Розкажіть про своїх батьків, сестер.

- На мій погляд, кожна людина хоч раз у житті хотіла б повернутись у своє дитинство. Так і я, інколи втомившись від повсякденних турбот, хотіла б знову стати маленькою дівчинкою, відчувати опіку батьків, бігати в школу, стрибати на скакалці і бавитися в «класики». Мої батьки для мене - це чудові люди, тому що понад усе в житті вони цінували людську порядність. Бути порядними, чесними людьми вчили вони і нас, своїх дітей. Батька, на жаль, уже немає. Він був дуже доброю і чуйною людиною, любив музику, чудово грав на скрипці, надзвичайно сердечно ставився до мене і моїх сестер. Тому про нього залишилися дуже теплі спогади. А мама моя ще «молода», енергійна жінка. За професією вона культпрацівник і хоча зараз на пенсії, проте завжди готова організувати будь-який масовий захід, повна творчих задумів і насаги. Вона дуже гарно співає і любов до пісень передала й нам, своїм донечкам. У мене є дві сестрички, яких я дуже люблю. Я найстарша у сім'ї, моя середня сестра - хореограф, працює методистом з хореографії у Районному народному домі. А наймолодша сестричка живе за кордоном, у Польщі. Вона за професією бібліотекар, але працює у сфері торгівлі. Ми живемо дуже дружно, допомагаємо одна одній, сумуємо, якщо в когось якась біда, і радіємо з будь-якої удачі чи успіху.

- Що пригадуєте про студентські роки? Де Ви зустріли своє кохання?

- Із студентських років мені найбільше запам'яталися тематичні вечори, концерти, в організації яких я брала найактивнішу участь. Мій курсовий керівник навіть жартував, що я

Виступати на Святі першого дзвоника Даруся привчилася ще з першого класу

свого майбутнього чоловіка зустріню на сцені, і це обов'язково буде музикант.

Але кохання я зустріла не на сцені, а біля колишнього кінотеатру «Аврора», поблизу фонтана у м. Дрогобичі. Ця коротка зустріч пов'язала нас назавжди, чоловік мій не музи-

1969

1970

кант, а звичайний електромонтер, хоч це не завадило мені стати щасливою.

- Ви - мама двох синів. Сергія всі знають у другій школі, адже він працює в нас соціальним педагогом. А чим сьогодні займається Ваш син Олег. Чи не планують сини ошчасливити Вас невістками?

- Я щаслива тим, що у нас з чоловіком народилося двоє синів. Я, як і мої батьки, намагалася виховати із своїх дітей добрих людей і, на мій погляд, мені це вдалося. Мій старший син Сергій обрав собі професію педагога, став моїм колегою, помічником і порадником. А молодший Олег працює у комерційній сфері і заочно навчається у Тернопільському національному економічному університеті. Щодо того, чи ошчасливлять мене сини в найближчому майбутньому невістками, то я нічого сказати не могу. Адже

свої «сердечні справи» вони тримають у секреті. Але маю велику надію, що в один прекрасний день почую заповітні слова: «Мамо, я одружуюсь». І хотілось би їх почути спочатку від старшого сина, а вже згодом - від молодшого.

- Керівна посада забирає багато сил, енергії, а ще є сімейні клопоти. Часу на все вистачає?

- Я дуже люблю свою професію, хоча, не буду лукавити, вона забирає багато сил і часу, і доводиться інколи дуже важко. Отримавши посаду заступника директора, я намагалася в усьому підтримати традиції школи, аби в жодному разі не знизити планку, не порушити встановлений уже тоді імідж кращої школи міста. Це, звичайно, нелегко, але бувають моменти, коли отримуєш від своєї роботи велику насолоду - це успіхи наших учнів на конкурсах, олімпіадах, змаганнях, концертах. І радіє тоді душа, серце наповнюється гордістю, що є у нашій школі такі прекрасні діти.

З чоловіком на Святі останнього дзвінка у молодшого сина

- Що найбільше цінуєте в інших людях і що найбільше дратує?

- Я у своєму житті зустрічала багато різних людей. Та найбільше мене приваблюють люди щирі і відкриті душею. Не терплю зухвалих і хамовитих людей, завжди дратували мене також підлабузники і хвальки.

- Чи любите куховарити? А які страви найбільше любите?

- Куховарити я, звичайно, люблю, хоча на це завжди не вистачає часу. Найбільше я люблю вигадувати якісь свої рецепти різних салатів. А моя улюблена страва дуже старовинна, в нас у селі її називають «гугель» - терта картопля, запечена в печі або духовці.

- У кожного є своє хобі, а чим захоплюєтесь Ви?

- Звичайно, як у кожної людини, у мене є свої хобі. Я дуже люблю співати. Колись я співала на сцені, а зараз співаю, коли залишаюся наодинці з собою чи в товаристві друзів або просто, коли готую їсти.

- Які книжки любите читати?

- Читати я найбільше люблю класику XIX ст., особливо англійських, французьких і російських авторів. Надзвичайно захоплююся поезією Лесі Українки і Анни Ахматової. А мої улюблені книги - «Гордість та упередженість» Джейн Остін, «Лист Незнайомки» Стефана Цвейга та «Дамське щастя» Емілі Золя.

- Ви любите компліменти? Чи часто доводиться їх чути?

- Звичайно, як і кожна жінка, я люблю, коли про мене говорять хороші слова, але тільки ті, на які я заслуговую. Фальшивих компліментів не люблю. Мені здається, що вони принижують гідність людини.

- Жодне святкування Дня народження не обходиться без подарунків. Які подарунки Ви любите отримувати і які, відповідно, дарувати?

- На свій день народження люблю отримувати ті подарунки, які дарують від щирого серця. І зовсім не важливо, що це, а головне, щоб він став для мене приємністю.

Такі ж дарунки люблю дарувати іншим. Якщо людина, яку я вітаю, отримає від мого подарунка приємність і моральне задоволення, то це для мене стає радістю.

Сімейний квартет (з мамою і сестрами)

ЮЛІЯ МИХАЙЛИШИН: "Люблю спілкуватися з людьми"

- Юліє Степанівно, у чудові дні початку весни, Ви відзначили свій День народження. Ваша невеличка «кругла дата» є непоганим приводом для того, щоб поспілкуватися з усіма, хто Вас знає, на сторінках газети «МИ!».

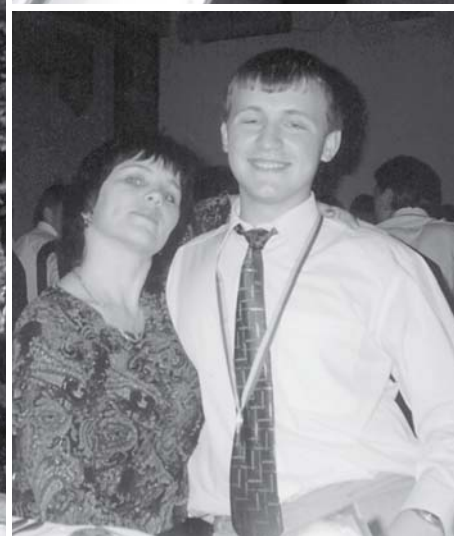
На кафедрі німецької мови нашої школи Ви є визнаний лідер, встигли попрацювати і на керівних посадах, адже були заступником директора з виховної роботи, пізніше деякий час керували нашими «іноземцями». А чи завжди Ви мріяли стати вчителем?

- Не можу сказати, що ця мрія була у мене все життя. Велике бажання стати вчителем у мене з'явилося десь у класі третьому. І виникло воно небезпідставно, а через велику любов до нашої першої вчительки – симпатичної, інтелігентної жінки. Мудрішою за неї, здавалося мені, немає в цілому світі.

Пізніше бажання змінювались, але врешті сталося так, як воно є на сьогоднішній день.

- Багатьом буде цікаво дізнатися, звідки Ви родом, ким були Ваші батьки? Чим Ви їм найбільше завдячуєте?

- Моя мала батьківщина на Острозщині Рівненської області. Після закінчення Ост-

розької середньої школи номер три, я здала документи до київського вузу. Про місто Дрогобич тоді і гадки не мала. Але все обернулося так, що опинилася тут і більшу частину свого життя провела саме у цьому місті.

Батьки мої прості робітники, люди від праці. Вміли гарно попрацювати, але вміли і гарно повеселитися. Ніколи не обходилося без жартів. Цю вдачу батьки передали й нам із братом, а ще вони навчили нас своїм прикладом кожен справу доводити до кінця і робити її добре.

- Свій перший урок пам'ятаєте?

- Пам'ятаю, як сьогодні, бо таке не забувається. Це було під час практики в одній із дрогобицьких шкіл. Не буду повторювати слова, які прозвучали як оцінка мого уроку, але вони стали вирішальними у мої подальшій педагогічній діяльності. Мій перший урок став і моїм життєвим уроком, бо я назавжди собі затишила, що значить підтримати людину в її починаннях.

- Усіх сьогоднішніх ювілярів ми запитуємо про історію їхнього кохання. А за яких обставин познайомилися Ви із своїм чоловіком Ігорем Михайлишином?

- Це сталося суботнього вечора 18 лютого 1984 року. Мій майбутній чоловік, у той час міліціонер поштової служби, «випадково» зайшов із своїм колегою в наш гуртожиток. Ми дійсно випадково зустрілись

у коридорі, поговорили ні про що, навіть не познайомилися, мене покликали, і я пішла в свою кімнату. Наступного ранку до нас постукала вахтерша і сказала, що мене кличуть до телефону. Я була дуже здивована, адже в Дрогобичі нікого не знала. Як виявилось, це був учорашній міліціонер, якому судилося стати моїм чоловіком. Він запросив мене і моїх подруг на свято у парку міста.

- *Ваш старший син навчається у столичному вузі, молодший - учень третього класу нашої школи. Ви є строгою мамою чи не дуже? Сини діляться з Вами своїми секретами?*

- Я є швидше вимогливою, аніж строгою мамою. Я не контролюю кожен крок своїх синів, але прагну, аби вони завжди дотримувалися свого слова. Так ставлюся не лише до своїх дітей, але й до самої себе. Хлопців своїх люблю дуже. Секретів з них не витягую, розказують мені те, що вважають за потрібне.

- *Чи легко працювати в одній школі з рідною сєвкрухою?*

- Без жодних проблем. До речі, саме Антоніна Теодорівна допо-

могла мені свого часу отримати місце педагога-організатора в нашій школі. Поза школою ми також завжди знаходимо порозуміння.

- *Серед складових успіху психологи виділяють лідерство, зв'язки, уміння спілкуватися з людьми. Вважаєте, що володієте ними сповна?*

- Не вважаю себе ні лідером, ні людиною, яка має особливі зв'язки. А от спілкування з людьми справді завжди відіграло для мене особливу роль. Люблю спілкуватися з людьми різного віку, але особливо зі старшими. Вони, як і діти, щиріші. А моє вміння спілкуватися, мабуть, повинні оцінювати інші.

- *Без чого не уявляєте свого життя? Ваше улюблене заняття на дозвіллі?*

- Без усього, що і хто оточує мене на сьогоднішній день, бо це і є моє життя. Дуже люблю музику. Якщо якийсь музичний твір сподобався мені, він залишається зі мною на все життя. Про інші улюблені заняття на дозвіллі сказати не могу, бо вільного часу практично не залишається.

- *У чому вбачаєте для себе щастя – грошах, друзях, дітях, родині, учнях...?*

- Мабуть, всі ці компоненти разом і складають людське щастя. Для мене особисто людським щастям є розуміння, що потрібна людям. І те, що редактор нашого шкільного часопису звернувся до мене з цими питаннями, також можна назвати маленьким, але щастям.

Із ювілярами розмовляв Ігор Качмарик

НЕ РОЗЧАРОВУЙМОСЯ

Доброго дня. Привіт...

Зазвичай так, за етикетом, починають лист. Я - учениця найпрекраснішої та найріднішої для мене школи №2. Навчаюся у паралелі старших класів. І останній рік сиджу за шкільними партами знань. З вище сказаних рядків зрозуміло, що я випускниця. Багато щасливих та радісних моментів я провела в стінах нашого другого дому - рідної другої школи. Та мій лист не про школу, хоча обіцяю, що про неї напишу в наступній розповіді. Тож почну свою історію.

Колись давним-давно під час літньої прогулянки батька з маленькою дочкою, коли сонце обіймало світ теплим промінням, а зелень у степу манила різноманіттям, відбулася дивна розмова. Батько, розказуючи якусь історію, що мала виховний характер, просив дитя не змінюватися. Не в розумінні росту чи освіти, а в розумінні душевного тепла. Адже погодьмося, що діти - це маленькі янголята, що не дозволяють нам забувати про добро, щире довіру, цікавість та наївне, на наш погляд, відчуття світу. Відверто кажучи, дівчинка не сприйняла татових слів близько до серця. Але, глянувши в батькові щирі та змучені долею очі, вона ніжно посміхнулася, після чого продовжила грати з легким літнім вітерцем.

Час ішов, те дитя, яке ще недавно грало з вітерцем і вірило в казкових персонажів, виростало, пішло до школи і забуло про ту дивну розмову. З часом дівчаткам з її класу почали подобатися хлопчики. Але часто від подруг дівчинка чула про те, що хлопець не відповідає взаємності, чи йому подобається інша, і почала боятися, що це трапиться і з нею. Вона, можливо, просто боялася болю, звісно ми розуміємо, що не фізичного. Саме тому кожного разу, ідучи гуляти, вона закривала своє серце на замочок і ховала ключик у таємну кишеньку. Вона була щасливою, не відчуваючи нічого... Принаймні, їй так здавалося.

Ця історія не була б такою драматичною, якби не один несподіваний телефонний дзвінок. Здавалося б, що тут такого? Адже дівчина вже виросла, навчалася в старшій школі. Подумаєш - телефонний дзвінок... З трубки вона почула: "Вийди, потрібно поговорити." У поспіху вона, як ви вже здогадалися,

забула закрити серце на замочок і побігла на зустріч. Раптом у її душі щось сталося, світ навколо перевернувся і не був таким, як завжди. В ньому було щось нове, щось інтригуюче. Одним словом, вона закохалася. Але як так? Адже саме вона, єдина із свого оточення, не вірила в це неземне почуття. Мабуть, ви думаєте, що він хотів оспівдитися їй в коханні. Ні, її ятнадцять незабутніх для неї хвилин хлопець говорив про її подругу.

Здавалося б, стандартний сценарій бразильського серіалу, і нас мав би чекати щасливий кінець, де пара навіки разом. Та історія набирає нових обертів. Незважаючи на те, що в його серці була тільки її найкраща подруга, дівчина продовжувала плекати до нього неземні відчуття, завжди раділа з його перемог, була поруч у біду. Він ніколи цього не помічав.

Віддаючи йому все, а натомість не беручи нічого, в її серці утворювалася пустота. Вогонь, який повинен був розгорятися, ставав крижинками льоду. Вона змінювалася на очах. Ні, дівчина не стала крижаною скульптурою чи дамою з холодним серцем. Бачачи його, її серце й надалі починало битися шораз швидше, але крижинки льоду пронизали її почуття. Це було надзвичайно боляче.

Серед друзів вона продовжувала усміхатися, промовляючи безліч раз фразу: "Якщо щасливий він, щаслива я. Навіть якщо його нема поруч". Кожного разу, лягаючи спати, вона хотіла більше ніколи не прокинутися, хотіла заблукати у небутті, зникнути, заховатися від усіх.

Одного разу її бажання майже збулося. Це був звичайний вечір. Прийшовши з двору і приготувавшись до сну, наша героїня побачила у вікні самотній місяць. Вийшовши на балкон, вперше помітила, що це небесне світло в оточенні незліченної кількості зірок все ж є самотнім. Вона тоді від щирого серця забажала бути там, високо-високо над землею, щоб ніхто не міг досягнути до неї. Ще трохи постоявши надворі, дівчина зайшла до своєї кімнати і швидко заснула.

Кажуть, що коли людина помирає, то іде на світло по білому коридорі. В її сні було щось схоже, але коридор був не просто білий. На бі-

лосніжних стінах висіли картини, та це не були витвори мистецтва великих художників. Це були фрагменти її життя, де вона, він та безліч щасливих моментів, де вони поруч. Дійшовши до середини дивного коридору, побачила, що далі картин нема, а висять лише порожні рами. Прокинувшись, дівчина зрозуміла, що повинна заповнити ті пусті рами не менш щасливими митями життя. Стверджують, що життя та смерть ідуть поруч, узявшись за руки. І ми живемо, відчуваючи сполучення їхніх рук. Тому вона вирішила з усмішкою йти далі в майбутнє, яке чекало її за дверима.

Коли дівчина переживала всю цю історію, їй здавалося, що весь світ іде проти неї. Ніхто її не розуміє. Одні казали, що це вікове і пройде, інші насміхалися.

Згадуючи це, хочеться діяти по-іншому, підібрати інші слова. Та було те, що було, і ніщо змінити ми не в силах. Тому не можна, склавши руки, розчаруватися в житті, а потрібно боротися. Життя одне, і тільки ми, ті, які не в силах змінити минуле, ще можемо врятувати майбутнє, відкрити для себе ще раз той світ, який бачила колись маленька дівчинка на прогулянці з батьком.

Леся, 11 клас

Коментар психолога

Кохання - одне з найкращих почуттів, яке відчуває людина. Як кажуть, часто воно дає розум тим, у кого його немає, та відбирає у тих, у кого він є. Кохання здатне творити дива, та щастя воно приносить лише тоді, коли взаємне. Невзаємне кохання розбило багато юних сердець, які є надзвичайно вразливими. Дівчатка твого віку часто стикаються з такою проблемою, але не потрібно ніколи опускаати руки, адже труднощі її є для того, щоб їх долати.

Попереду - ціле життя! Скоро ви станете студентами, а це завжди нові та цікаві враження. А головне, пам'ятайте, що десь у світі блукає ваша половинка, з якою ви неодмінно зустрінетеся. Тому, дівчата, переступайте через невдачі та сміливо крокуйте вперед. Кохайте та будьте коханими!!!

Ірина Галатін, шкільний психолог

СВЯТКУВАННЯ ДНЯ ЗАКОХАНИХ

Світлина Людмили Урдей

НАЙМЕНШІ ОЛІМПІЙЦІ

«Швидше, вище, сильніше!» Під таким спортивним гаслом проходив олімпійський тиждень у 1-Б класі. Він співпав у часі з проведенням зимових Олімпійських ігор у Ванкувері. Разом зі збірною України діти вирушили у подорож по карті світу до засніженої Канади. А з ними летіли паперові голуби - посланці миру, яких діти виготовляли власними

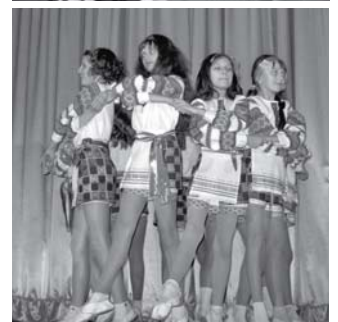

руками. Олімпійський дух витав і на виставці малюнків про зимові види спорту, в класі з'явився олімпійський прапор, смолоскип.

Та кульмінацією спортивного тижня, звичайно, стали «Малі олімпійські ігри». В естафетах, іграх та спортивних змаганнях учні 1-Б класу проявили неабияку спритність, силу духу і спортивний характер. У гарному настрої та з медалями на грудях, діти завершили олімпійський тиждень. Маємо надію, що хтось із них у майбутньому підкорить і справжній Олімп.

Уляна Ільчишин, класовод 1-Б кл

Учасники свята "Ми не забули твого голосу, Тарасе", присвяченого 196-ій річниці від дня народження М. Шевченка (режисер-постановник - Любов Драга)

Міжнародний математичний конкурс «Кенгуру - 2010»

Це цікавий математичний конкурс, у якому беруть участь учні з 2 по 11 класи. Він розвиває логіку і розум загалом. Та найцікавіше те, що багато вчорашніх «Кенгурят», а тепер студентів столичних вузів, отримали на незалежному оцінюванні по 200 балів саме завдяки участі в конкурсі.

Цього року конкурсу «Кенгуру» виповнюється 10 років, і це - тільки початок. «Кенгуру» святкуватиме ще багато ювілеїв.

Минулого року завдяки координаторові Андрію Добосевичу з Львівської області було зареєстровано 27 769 учасників. Кожен з них здобув, гадаємо, позитивний результат.

Загалом по Україні в конкурсі взяло участь 302 712 учасників з 15 областей і АР Крим. Та хочемо наголосити, що «Кенгуру» проводиться не тільки в Україні, а й за кордоном.

У 2010 році цей математичний конкурс, як завжди, пройшов навесні наприкінці березня. Сподіваємося, що цього року буде ще більше перемог!

E - mail: kangaroo@pml.com.ua.

Офіційний сайт конкурсу: www.kangaroo.com.ua

Шинкович Наталія, 6-Г клас

ПЕРЕДВЕЛИКОДНЯ ТОЛОКА У ДРУГІЙ ШКОЛІ

У п'ятницю 26 березня у нашій школі відчувалося надзвичайне поживлення, адже в цей день ми спробували відновити давню традицію, коли учні разом із своїми класними керівниками дружно виходили, щоб поприбирати шкільне подвір'я. Ось і цього разу всі розчищали пагорби навколо школи, стадіон від сухого листя, гілок, папірців. У рух пішли граблі, лопати, тачки, мітли.

Працювали не покладаючи рук, розчервонівшись, захакавшись, але з гарним настроєм. Під час прибирання всі здружилися, стали єдиною командою. У наших серцях прокинулася турбота за свій другий дім - школу. Тут не було байдужих - з'явилися нові захисники спокою та порядку. Тепер ніхто не забруднить територію, не буде стояти осторонь, коли

хтось все-таки спробує смітити. Адже лише зараз ми зрозуміли, яка це важка праця - догляд за чистою шкільною подвір'я. Таке прибирання, я впевнена, насправді стане ще однією хорошою і корисною традицією нашої школи.

Вже з'явилися нові ідеї, задуми. Наприклад, створити клумби, посадити квіти, щоб усе навколо зазеленіло, розцвіло. А це зробить нашу школу ще привабливішою.

Сподіваюся, що цей вогник не погасне, слова не залишаться тільки мріями, а стануть реальністю. І школа щодня зустрічатиме кожного з нас оновленою і чистою.

Процикевич Ірина,
член учнівської ради

Митці нашого краю

РОЗКРИЛА РІДКІСНОГО ДАРУ ЛІЛІ КОБІЛЬНИК

Зовні вона - «викапана», типова представниця жовтої раси. Серед студентів - немовби їхня старша подруга. На сцені з гітарою, співаючи ліричні пісні на свою музику, - екзотична навіть у наш іформативний час жінка-бард. А за самоусвідомленням і духом - чиста вам українка з бойківським шармом. І все це - дрогобичанка Ліля Кобільник в одній особі.

Неймовірно? Але ж - очевидно! У дівочтві як Ліля Ганева, вона народилася від шлюбу болгарина з Приазовського краю і кореянки з Уссурійського. Волею ж післявоєнних обставин сім'я Ганевих, у яких були два сини і дві доньки, в тому числі й наймолодша Ліля, замешкала в селі Верхньому Синьовидному на Сколівщині. Там батькові випало побудувати вимріяний лісопилний завод і тривалий час керувати ним.

Місцеві люди отримали під боком роботу, але, зі зрозумілих причин, спочатку ставилися до Ганевих з недовірою, бо ті уособлювали чужу владу. Що сім'я у всьому дотримувалася сільського атрибуту життя, включаючи відзначення всіх релігійних свят нарівні з простими селянами, а Ганеви-батьки проявляли до них чуйність і в скрутну хвилину завжди безкорисливо приходили на допомогу, холодок недовіри розтанув. Спершу чужі, то поступово вони стали в селі цілком своїми. А діти дїтьми: разом ходили до школи, пасли худобу, колядували, водили гаївки, бавилися, бешкетували, сварилися й мирилися, все підросали, захоплювалися спортом, відтак хлопці дівчатами й навпаки.

Серед однокласників Ліля почувалася, немов риба у воді. Школу закінчила лише з однією «четвіркою» і вибрала будівельний факультет Львівського політехнічного інституту: брати й сестра обрали професію будівельника, а ще дівчині сподобалося, бачте, приміщення інституту. Та, замість гризти граніт точних наук, вона унадилася бігати по концертах і театрах, адже любила сцену, в школі брала активну участь в аматорських художніх гуртках, учнівському хорі. Вчителі зауважили в неї педагогічний нахил. Особливий вплив тоді справила на неї родинна атмосфера та вчителька від Бога, одна з останніх представниць старої галицької школи педагогіки Розалія Пасіка, яка навчила дівчину співати, бо ж сама вона,

збираючи прислів'я, складала пісні, влаштовувала концерти. Прищеплена в перші шкільні роки любов до українського мала на Лілю вирішальний вплив.

Так симпатична юна дівчина зрозуміла помилковість свого вибору. Не закінчивши й першого курсу, дізналася про прийом без музичної школи до Дрогобицького музичного училища. Вибрану нею для прослуховування пісню «Степом, степом» екзамінував Олег Цигилик, і Лілю прийняли на відділення хорового диригування у клас Нелі Шахової, а згодом - Ніни Фінкіної. Мріяла співати на естраді, у вільний час займалася волейболом, баскетболом, туризмом. Якось дівчата програли фінал з волейболу. Викладач грубо дорікнув їм. Вона не стерпіла і ледь не була відрасована. Обійшлося позбавленням стипендії. А невдовзі нове випробування - порвала сухожилля. Наслідок - складна операція і три роки не згиналася нога.

Трохи працювала в музичній та загальноосвітній школах, безуспішний вступ до Львівської консерваторії (яку все таки закінчила через багато років у класі відомого диригента Богдана Завойського), а вступила на стаціонар музично-педагогічного факультету Дрогобицького педінституту. Відомий професор і хоровий диригент Юліан Корчинський залучив Лілю до збирання народних пісень, яких у неї добра в'язанка. Тоді продовжила вчителювати у другій дрогобицькій школі, де організувала гарний шкільний хор. Саме у той час її помітив завідувач кафедри методики музичного виховання та диригування педуніверситету Михайло Бурбан і запросив на викладацьку роботу. Так вона, вже замужем за Степаном Кобільником, повернулася на круги своя, тобто до свого справжнього покликання, про яке їй говорили ще в школі, але в яке вона довго не вірила.

Зрозуміло, що більшість часу в неї забирає кафедра і робота в хоровому класі та диригування зі студентами. Кожен студентський

випуск - це й радість п'ятирічного їх навчання та щоденного спілкування і сум неминучого розставання. Студентів дуже любить, і вони платять їй навізаєм. Організує їм спільні заходи, поїздки, цікаві зустрічі, коляди тощо, запрошує до своєї домівки. За п'ять років вони не тільки дуже зближуються, але й нерідко закохуються і складають подружні пари. Потім часто нагадують їй про себе очно, телефоном, листами та поштовими вітаннями, численними світлинами в домашньому альбомі.

Друга частина доби - це сімейні клопоти, а зараз ще й онуки, як також чисто творчі справи. Вони беруть початок від організованого нею особисто в червні 1989 року вечора пам'яті композитора Володимира Івасюка, третього в Україні після кіцманського та львівського вечорів. На ньому були присутні батько Михайло Івасюк і сестра Галина з чоловіком. Тодішня компартійна дрогобицька влада чинила хитромудрі перешкоди, проте захід мав великий успіх. На вечорі й прозвучала її перша пісня про славного митця на слова Михайла Петрика «Літанія», хоча ще «першішою» вважає свій романс на слова Станіслава Реп'яха «Спомин».

А справжньою спонукою до активної композиторської творчості та виконання власних пісень під улюблену гітару з естради послужив для пані Лілі перший пісенний конкурс «Червона рута», до участі в якому її залучила Галина Івасюк. Там вона з успіхом виконала вже згадані пісні, присвячені В.Івасюкові, й народну

«Ой місяцю, місяченьку». І, як мовиться, мішок розв'язався. Нині в «композиторсько-бардівському» доробку Лілі Кобільник налічується понад дві сотні пісень на слова М.Шашкевича, Лесі Українки, Б.-І. Антонича, В.Стуса, Л.Костенко, І.Сеник, В.Слапчука, М.Матіос, М.Петрика, Л.Лазурко, М.Шалати, С.Гейшева, Б.Британа, К.Луценко, Н.Ісак та інших класичних і сучасних поетів. Її музиці та співу притаманні тонкий ліризм із яскравим психологічним забарвленням, природність звучання, особлива м'якість, теплота, чуттєвість, задушевність, чистота, жіночність, рідкісне вміння немовби злитися зі слухачами. Це робить її неповторною естрадною виконавицею, чий спів залюбки слухають і високо шанують різні люди - від Ліни Костенко до простих селян.

Поважним підтвердженням зробленого пані Лілею в цьому амплу є й широке визнання в мистецьких колах і три альбомидиски пісень: «Альфреско» (на слова Л.Костенко, О.Пахльовської, М.Матіос, поетів «Української хати»: М.Петрушевич, Г.Комарівни, О.Коваленко, а також С.Реп'яха, К.Луценко, С.Гейшева), «Доля» (на слова Ліни Костенко), «Серце ластівки» (на слова Л.Костенко, М.Матіос, Л.Лазурко, В.Слапчука, В.Шимборської). Готується до виходу четвертий диск «Присутність». Певно ж, на їх запис і випуск пустила власні авторські кошти. Втім, це нині ніяка не новина, бо нерідко подібним чином лише й можуть збайдужіти через життєві негаразди читачів, слухачів і глядачів десятки українських митців слова, пензля і звуку. Колись відсіється половина і нащадкам залишиться шире золото їх творчості.

Як афористично висловилася сама героїня цих рядків, музика повернула її до педагогіки, хор - її фах, а гітара - хобі, яке ще й трохи «годує». І нехай присоромлено помовчать деякі, тільки й того, що за походженням, співачки-українки, навіть зі званнями заслужених і народних, коли співає абсолютно без української крові в її гарячих жилах напівболгарка-напівкореянка українська композиторка і бард з Дрогобича Ліля Кобільник. Її можна слухати й слухати. І треба. Бо вона - особистість у нашій національній культурі.

Роман ПАСТУХ

**ВРАТО ПОЕЗІЇ ТА ПІСНІ, ПРИВРЯЧЕНЕ
 80 – РІЧЧЮ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПЕНІАЛЬНОЇ
 УКРАЇНЬКОЇ ПОЕТЕСИ ЛІНИ КОСТЕНКО**
(автор проекту – Ігор Качмарик)

Світлина Вікторії Новікової

Вітаємо переможців III (обласного) туру предметних олімпіад!

Предмет	Місце	Прізвище, ім'я переможця	Клас	Вчитель
Німецька мова	I	Захарія Оксана	11-Б	Джура Г.І.
	III	Кізима Марта	11-В	Джура Г.І.
	III	Ільницька Анна-Марія	9-Б	Капіца Т.І.
Основи економіки	III	Мак Ігор	10-Б	Буга Н.Л.

Найщиріші вітання **Оксані Захарії**, яка втретє виборола І місце у IV (всеукраїнському) етапі олімпіади з німецької мови!

Запрошуємо стати актором німецькомовного театру

Із 17 по 21 березня я мала унікальну можливість відвідати семінар «Театрально-педагогічні методи на заняттях з німецької мови», що був проведений у місті Києві в Гете-Інституті. З метою подальшого сприяння роботи над темою «Театр» Гете-Інститут оголосив конкурс шкільних театрів. Наша школа є запрошеною взяти участь у цьому конкурсі зі своєю німецькомовною виставою. З усіх колективів буде визначено п'ять найкращих. Наприкінці жовтня їх запросять у Київ для участі у театральному «воркшопі», де вони продемонструють свої вистави.

Запрошуємо учнів віком 12-16 років взяти участь у цьому театральному проекті, який без сумніву принесе вам нові враження та море позитивних емоцій. Звертайтеся до своїх учителів німецької мови. Кількість учасників обмежена. Не зволікайте!

Касперська Марія Данилівна,
вчитель німецької мови

Сміх продовжує життя

* * *

- Скільки тобі років?
- Дев'ять.
- Але ж два роки тому ти говорив те саме?
- Я не з тих, хто говорить сьогодні одне, а завтра – інше!

* * *

Максимко і Настя разом з татом пішли в зоомагазин. Вони хотіли купити папугу. Насті сподобався зелений папуга, а Максимкові – червоний.
- Давай краще візьмемо червоного папугу, бо зелений ще недостиг, - сказав Максим.

- Петрику, чому ти сьогодні не пішов до школи?
- Тому, що вчора на хімії я провів невдалий дослід. А сьогодні вже нема куди йти.

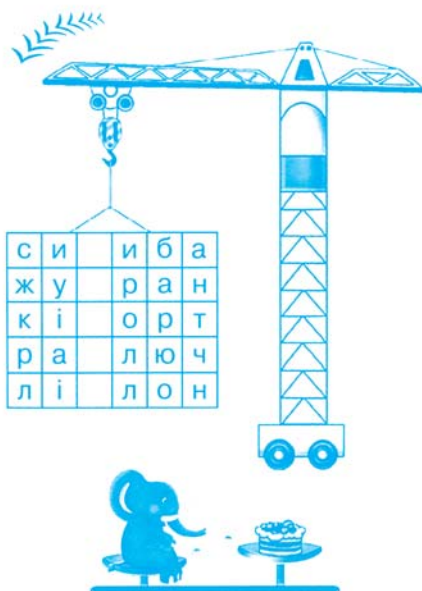
* * *

- Миколко, ти нічого не хочеш мені сказати?
- Мамо... Це не я розбив вікно
- Яке ще вікно? Я говорила не про вікно.
- Тоді це не я з'їв Назаркове морозиво.
- Яке ще морозиво? Я говорю про твою вчорашню «двійку».

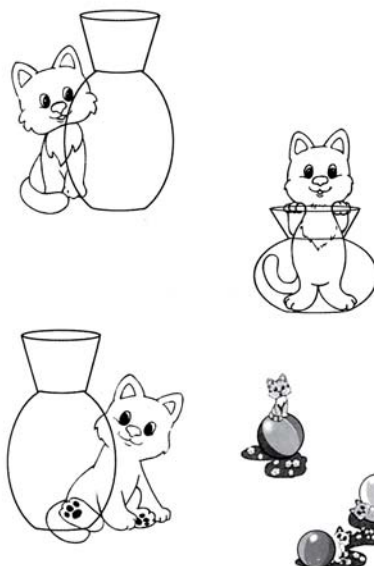
Підготувала Шинкович Наталя, 6-Г клас

Увага!

Тепер про другу школу можуть довідатися усі користувачі всесвітньої мережі Інтернет на сайті dr-school2.at.ua Сайт знаходиться на стадії розробки. Із своїми зауваженнями, пропозиціями звертайтеся до Романа Зіновійовича Хлопка.

Перед тобою хвостоголов. Хвіст одного слова є початком другого. Наприклад, доЩ і Щока.

Розфарбуй малюнок так, щоб котеня було: перед глечиком, за глечиком та в глечикі.

І знову хвостоголов. Цей складніший. Однак сміливіше: перші слова – це назви тварин.